

Mustăcioasa

Fantezie deocheată

L.D. Axinia

© L.D.Axinia
Mustăcioasa, 2011, Chiajna
www.ldaxinia.com

De dimineață, deschizând ochii, chiar înainte să îi vină gândul că este ea, cea care s-a trezit și că acum pielea îi e gădilată de așternutul moale din bumbac și că astăzi este ziua cea mare, Elena se întinde să-și trosnească oasele și, din întâmplare, își atinge și fața; la început, senzația de moale îi face plăcere, apoi, își dă seama, că nu este vorba despre părul despletit care îi cade pe obraji, ci despre altceva mult mai.....solid. Țâșnește din pat ca hăituită și se înfige în oglindă; un șoc imperial o lovește în plex – nu se poate!!! Ei, biiinee, așa ceva nu se poate!!! Pe față, i-a crescut, peste noapte, o mustață. Este adevărat faptul că și femeile au mustață, dar nu din asta!!! Una mult mai fină, rarefiată și, oricum, eliminată prin tot felul de proceduri cosmetice.

Este chiar ziua nunții Elenei. De dimineață, mama și cele două surori vor veni să o împodobească ca pe un pom de Crăciun.

- Nu, nu poate fi adevărat, tu visezi acum! Se ciupește și ca să fie sigură își trage și o palmă; simte durerea. În secunda următoare, pune mâna pe telefon și sună la Manuela.
- Manu, ești liberă?
- Alo, cine este acolo?
- Sunt eu, Elena
- A, ce mai faci, fată? Nu te-am mai auzit în ultima vreme. Unde-ai dispărut?
- Am o problema mare, îi spuse ignorând restul întrebărilor.
- Care, fată?
- Azi mă mărit.
- Ei, na. Bravo. Și te-ai programat?
- Nu. Voiam să mă fac singură.

Pauză.

- Cine-i gagiul?
- Un domn. Nu-l cunoști. Nu demult m-am hotărât. Vreau numai să știu dacă ești liberă acum.
- Pentru ce?
- Am o problema mare.
- Da, știu. Mi-ai zis: te măriți, ha ha ha, râde Manu grosolan-vulgar.
- Nu, nu e asta.
- Ce-ai, fată? De ce plângi? o aude hohotind în telefon.

- Manu, mi-a crescut mustață.

Blanc; urmat de un râs vulcanic.

- Ție, fată??? Nu pot ca să cred; ție cea spelbă și fără nici un firuț de păr?!
- Oh, daaaaaaaaa! Și încă cum! Una mare, neagră și stufoasă s-a cocoțat taman deasupra buzelor. Vreau să vin la tine, acum, nu știu ce să mă fac.
- Măi, Elena, hai vino și lasă boceala. Îți dau cu ceară.
- Dar nu o să se înroșească?
- Și ce să-i faci? Vrei să stai așa?
- Hai că vin în juma' de oră.
- Aaa. Manu? Cu ce se mă acopăr?
- Nu știu, fată, pune-ți și tu o eșarfă.

Elena închide și tremură toată. Se duce iar la oglindă să se vadă și să se pipăie. O bătaie în ușă o face să tresară.

- Draga mea, te-ai trezit?

El e. Pentru o miime de secundă simte că timpul s-a oprit. Stă în loc precum un hoț care aude proprietarii intrând în casă. Își lipește fața de oglinda rece și închide ochii. S-a dus...Îi suflă prin ușa întredeschisă:

- Da, iubitele, dar știi că nu ai voie să mă vezi acum...Eu sunt floarea ta și în această dimineață nu ai voie să mă culegi. Pentru că roua mea trebuie să rămână neatinsă ca o lacrimă de copil.

Buimac. Ea avea uneori accese poetice, dar niciodată în momente nepotrivite, cum era tocmai cel de față.

- Nu înțeleg nimic din ce-mi spui. Și cum vom face să nu ne vedem? Dar să ne vedem?
- Păi, uite, eu plec acum la salon, iar tu te îmbraci și te duci la ai tăi. Când mă întorc, mă pregătesc și eu și ne vedem la biserică. Bine? Te rog! Hai, fugi.

Elena se simte ca un personaj dintr-o piesă de Beaumarchais; un fel de *quiproquo* ciudat i se întâmplă și nu are timp să se gândească cine îi joacă această farsă.

*

- Manu, ajută-mă, te implor.
- Hai!

Intră pe ușa din dos și se opresc în spate, în camera unde se sterilizează aparatele. Manu trage perdelele.

- Hai, arată-mi!

Cu un gest teatral, Elena aruncă eșarfa cât colo.

- Iaca!

Manu își pune mâna la gură și se trage în spate, mai-mai să dărâme caserolele cu pomezi.

- Faaată....Ce avem noi aici?
- Da, știu, știu, fă repede ceva! Salveaza-mă, imploră mireasa.
- Bine, stai liniștită, facem noi, facem.

Manu pornește aragazul și pune o oală mică pe foc; cu îndemânare, desface un pachetel în care își ține ceara solidă, pe care urmează să o topească.

- Apelăm la metoda tradițională, draga mea; aici se cere profesionalism; ia să văd!

Se apropie cu penseta în mână și prinde câteva fire; se încăpățânează și nu vor să fie trase afară.

- Măi să fie, ce mustață uriașă ți-a mai crescut. Ia zi, ce-ai mâncat zilele astea?
- Mâncare? Nici o halcă de carne nu ar putea produce asemenea obraz hirsut! În veacul vecilor!
- Iei vitamine?
- Manu, las-o baltă! Înțelege că ce s-a întâmplat ține de domeniul supranaturalului. Și cu ochii scânteind...aoleu, crezi căsunt deocheată?
- Da, fată, e posibil să ți se fi legat cununia. Mai știi?!
- Dar cine ar putea să o facă, mă întreb? rotindu-și ochii, gânditoare.
- Ei, cine?! Se găsește ele fete nefericite care au pus ochii pe flăcăul tău și s-au dus la vreo mamă Ursula de prin Pipera. Acum stai cuminte că întind. Nu mai vorbi, gata.

Cu multă îndemânare și atenție, frământându-și ușor buzele ca un chirurg începător la operație, Manu îi aplică ceara fierbinte peste mustață. Urmează un

sfârșit scurt și o întindere cu spatula; o lasă să se usuce preț de câteva minute, timp în care bate cu unghiile lungi și roșii darabana pe masă și mai vânează câte un țânțar inexistent, după care o pregătește:

- Să știi că trag, fii curajoasă, da?

Elena dă din cap că *da*, dar se pregătește mental de chinul iadului; vede cum pe bucata de ceară va zace o mustață groooooaaaasă, impertinentă.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, aoleo! urlă Elena cu năduf.
- Stai că are rădăcini adânci, nu vrea să iasă, se opinti Manu.
- Mă omori, ce faci, soro?!
- Taci, fato, că te ajut!
- Cum mă ajuți? izbucni Elena în lacrimi de durere.

Impresionată, Manu se oprește din tras și își șterge cu dosul antebrațului broboanele de sudoare de pe frunte. Șorțul îi este tot stropit cu ceară, dar de pe chipul fetei nici un fir de păr nu se lasă clintit.

- Ei, drăcie! Ce-o mai fi și asta? se întreabă de-a dreptul intrigată cosmeticiana.

Elena fierbe în continuare în chinurile durerii și ale disperării. În salonul din spate, aflat la demisol mirose a dezinfectant.

- Ei, fir-ar tu să fii de mustață. Către fată, conspirativ: Auzi, tu? Am altă idee! Hai să o tăiem și apoi, să o smulgem.

Se auzi concertul nr. 40 al lui Mozart.

- Ce mama mă-sii e asta? se întreabă mirată juncuța aceasta de femeie.
- E telefonul meu, îi răspunde Elena, aproape sughițând. Dă-l încoace. E în *coat*.
- În ce?

Elena izbucnește în râs. Printre lacrimi, ia telefonul și un rictus de supra-disperare îi schimonosește și mai mult figura.

- E Mișu, răspunde tu.
- 'Ai dă-l încoace, că doar n-o să mă mănânce.

- Alo. Aici e Manuela. Domnu' Mișu, Elena e ocupată. E la fete la spălat. Da, ziceți. Să-i transmit că nașul va veni să o ia de acasă. Se face, îi zic. La revedere domnu' Mișu. Casă de piatră!
- Manu, dacă mă ajuți acum, te răsplătesc cu orice mi-ai cere.
- Eleno, acum nu mai contează. Important e s-o rezolvăm dracu' pe toată treaba asta buclucașă. Vrei sau nu? Ei, stai dreaptă, că mă duc să aduc foarfecele.

Elena se privește în oglindă și nu se mai recunoaște. Ochii îi sunt deja roșii; de atâta durere parcă și mustața începe să se înroșească puțin.

*

Se va mai duce Elena la propria nuntă?

*

Pe afară, începe să latre o javră și ceva din incantațiile ei o înfioară pe Elena, care, privind în oglindă își dă seama că nu doar mustața îi crescuse, ci și privirea i se ascuțise, parcă; erau semne aproape insesizabile că se află într-un proces de transformare; genele i se scurtaseră ciudat, urechile îi crescuseră puțin și părul îi devenise o nuanță mai închis.

Privindu-se în oglindă, Elena e fascinată; se gândește că e o farsă monstruoasă și că nu există în realitate astfel de deraieri de la lucruri stabilite de la naștere. Pe lângă bulversare, simte și o curiozitate și o profundă scârbă de parcă toate gândurile ei ascunse se exteriorizează în înfățișarea subit agresiv-masculină.

- Prietenii mei sunt tuburi de oxigen. Inspir-Expir.

Pentru că e panicată și nu poate gândi nici obiectiv, nici subiectiv, Elena încearcă să găsească o persoană care să o poată ajuta, să îi spună ce are de făcut. Timpul curge cu repeziciune și fiecare ticăit al ceasului din salon e ca un puls universal care o strivește cu implacabilitatea lui.

- Ce să fac? Ce să fac? Cu cine să vorbesc?

Dacă s-ar fi gândit măcar o secundă, că cel cu care trebuia să se sfătuiască era Mișu, viitorul ei soț, lucrurile ar fi fost atât de simple. Însă Mișu era tocmai ultima persoană din mintea ei în acel moment. Mișu nu trebuia să afle; să o vadă așa. Pentru el, ea trebuia să rămână perfectă, impură, intactă cu tenul clișeistic de porțelan.

*

După cum probabil ați intuit, domnul Frică s-a cuibărit în mustața domnișoarei Elena făcându-i necazurile descrise mai sus.

E împietrită într-o situație imposibilă, absurdă și singura cale de ieșire e nici o cale de ieșire. Oricât ar părea de illogic ceea ce tocmai am afirmat, uneori este mai bine să nu faci nimic, atunci când ești nevoit să faci și să stai pitit în tine, așteptând un semn din afară. Desigur, Elenei îi era frică de ziua cea mare și domnul Frică știuse exact momentul în care să își facă apariția, ca să îi dea un motiv rezonabil să nu meargă mai departe.

După tiparele acestei lumi, se mărita. Era o zi înspăimântătoare pentru ea.

*

Între timp, Manuela rămase împietrită cu mâna la gură + ochii mari, cu o eșarfă trecută peste păr și mânecile suflecate. În spatele ei se află un dulap pe care este lipit un tapet alb cu dungi verticale galbene, din care se profilează o cutie de cafea măcinată și niște zahăr topit. Pe cutia de cafea din cea bună, pase-mi-te, se vede jumătate dintr-un desen în care apare un serafim, a ba nu, era jumătate drac.

“Piei, drace, îi dă cu zât cosmeticiana; e o mare vrajă la mijloc; ce să-i facă ea acestei dudu?”

- Auzi, duduie Elena, ce-ar fi să te îmbraci matale în bărbat la nuntă? Faci un joc cu invitații adică – te arăți bărbat; îți dau un costum d’ale lui Ionel – Dumnezeu să-l odihnească că bun bărbat a mai fost, zice făcând o cruce rotunjită după formă bustului ei durdului, te ferchezuiesc cu floare la butonieră și îți prind părul sub beretă. Îți dau și butonii lui bărbatu-meu ca să fie deghizarea bună de tot. A? Ce zici, te aranjează?

Se concentrează încercând să își dea seama care a fost ultimul lucru la care s-a gândit aseară, înainte de a adormi, când încă era fericită; poate și-a pus o dorință și aceasta a devenit realitate. Cum vin, domle’, lucrurile astea peste oameni, în momentele cele mai nepotrivite din existența lor?!

Ideea lui Manu nu e rea deloc și deși în clipa când o auzi, i se păru absurdă, acum după câteva secunde își dă seama că s-ar putea să fie singura cale de ieșire din povestea asta urâtă.

- Bine, Manu, hai să începem, că în două ore trebuie să fiu la biserică.

*

Când iese din salon, odată cu ultimul sunet al clopoțelului de la intrarea-ieșire, un sentiment și mai ciudat decât cele trăite până atunci i se așază pe umeri; se simte privită insistent, observată, studiată și deși se oprește și se uită în jur cu atenție de câteva ori, nu poate să își dea seama ce se întâmplă; oare nu e bine că mă mărit?

Pentru prima dată în această dimineață insolită de mai îi trece prin cap că a se mărita era, poate, o greșeală.

“Oare cât de fecundă mai poate fi feminitatea mea în aceste momente?”, se trezește întrebându-se. “Oare mai pot avea copii? Oare?”

Îi vine să se lipească de clădiri. Ca o umbră nesătulă.

Elena e genul de femeie căreia nimic nerațional nu i se poate întâmpla.

Manager într-o companie multinațională, ajunsese în acea poziție după ani și ani de muncă asiduă în care dăduse tot ce se putea pe altarul slujbei ei.

În *timpuliber* își îndeplinește îndatoririle de femeie: merge la cosmetică, face *shopping*, se îngrijește și se cultivă. Iese o dată pe săptămână cu prietenele, seara mai citește câte ceva și astfel, este independentă și suficientă.

Elena nu este superficial visătoare. Este o femeie de 29 de ani, perfect ancorată în pragmatismul capitalei în care supraviețuiește. Nu poate fi ușor păcălită; nu i se vând idei molfaite de alții și nu îi plac aparențele. Este genul care pune punctul pe “î”.

Ielena.

Aproape că a uitat cum o cheama. Nu se poate concentra nici pe unde pășește; nu vede nici o clădire, nu recunoaște nici un loc, nu știe dacă are mult de mers sau

puțin. La colțul străzii, niște copii de țigani se joacă în rigole și își dă astfel seama că ajunsese într-o suburbie; se gândește că ar avea nevoie de un buchet de flori, așa că merge la mama lor și îi cere toate garoafele roșii pe care le are femeia în vaza de cristal murdar. Așa se face, pe lângă costumul ăla de împrumut și mustața apărută din senin și cu un buchet imens de garoafe.

“Parcă sunt un mort viu”, se gândește. Și îi este suficient ca să o apuce râsul. Atât de tare că trebuie să se oprească și să se rezeme de un zid. „Cu ce-am plătit florile?”

Într-adevăr, Ionel își uitase în buzunar 10 lei, așa că peste timp, Elena îi mulțumește în gând.

“Dacă aș putea lua taxiul, ce minunat ar fi!” Nu își amintește nici un număr. Oricum, orice combinație de patru cifre care începea cu 9, ar fi fost suficientă, doar că nu mai are nici o liniuță la telefon. Privește în sus, ca să citească pe cer vreun semn dat de ceasul universal. Mai are un sfert de oră, dar biata de ea nu are cum să știe. Bănuiește că este târziu. Ca din senin, în mahalaua în care se afundă pe nesimțite apare un taxi. Îi face semn cu mâna și acesta chiar oprește.

Aproape epuizată, îi spune șoferului:

- La biserică.
- Care biserică, duduie?
- La Sfântul Nicolae Domnesc.

Își dă seama că șoferul tocmai îi spusese duduie.

- De unde știți că sunt duduie? Cum v-ați dat seama?
- Păi, după față, cum așa?

Elena se ridică și se uită în oglinda retrovizoare. Nu îi vine să-și creadă ochilor. Mustața se micșorase suficient de mult, încât să nu îi mai obtureze feminitatea chipului fraged ca de bebeluș.

- Imposibil, murmură.
- Aia din Militari?
- Da. Nu. Nu. Cea din Cotroceni.
- Bine, duduică. Ne grăbim?
- Foarte. Foarte tare. Dacă am putea, am zbura.
- Ei, nici chiar așa. Cu hârbul ăsta nu ajung prea departe. Dar țineți-vă bine acolo în spate. Îi dăm drumul.

*

Uneori îmi vine să îi crap capul acestui domn Frică, așa mi-e de antipatic. Desigur, aș vrea și să merg în imensitatea zilelor să mulg norii și să extrag stropi de antiploaie.

*

Ajunsă la biserică, sare din mașină.

Se apropie de el, fixându-l cu privirea. Mișu se uită mirat; parcă ar cunoaște-o de undeva, dar nu știe de unde să o ia. Trece val-vârtej printre invitați, luându-l de mână. Mirele e absolut șocat de *look*-ul miresei. La așa ceva chiar nu se așteptase. O strânge pe după mijloc, fericit totuși, la gândul libertăților de după. Abia așteaptă să o strângă în brațe și să o decojească de hainele acelea neconformiste.

Intră amândoi în biserică. Sfinții sunt la locul lor și el simte brusc o datorie morală:

- Draga mea, ce-i cu tine?

Cuvintele dau năvală să iasă toate din gură odată. Elena se clatină zdruncinată de mișcarea concertată a acestora. Nu poate să rostească nimic. Le ține înăuntru; le zidește pe după dinți. Mișu se uită mirat, neînțelegând ce i s-a întâmplat. Continuă cu întrebările de rutină.

- De ce te-ai îmbrăcat așa? De ce ai întârziat? Ce vor zice părinții mei? Dar ai tăi? Elena...ești bine?

- Hai să ne căsătorim, îi zâmbește ea. Cheamă-i pe toți. Acum.

Mișu nu știe ce să creadă. Parcă nu o mai cunoaște. Au trecut doar câteva ore și are deja în față o altă femeie. O fi femeie? Se ridică din strană și iese după preot.

Rămânând singură cu Dumnezeu, Elena tremură și îi vine să plângă. O urmă de regret a regretului îi zburdă prin conștiință. Știe acum că nu vrea să se mărite, nu vrea să se înrobească, încetățenească, înrudească. Mai vrea să copilărească. Ea vrea să fie liberă. Liberă să manageruiască. Viața. Jobul . Bărbatul. Timpul. Prietenele. Ea vrea să fie.

*

Degringoladă.

Ce cuvânt frumos. Lung și frumos. De-grin-go-la-dă.

Îi ridică voalul. E plină de lacrimi. Personale și impersonale.

“Acum nu mă interesează cine ești. Cum te miști. În ce direcție o apuci”, își spune sieși.

“Mi-aș dori să termin ce am început; să am un rictus de bună purtare; de fericire incomparabilă și incompatibilă cu tristețea. Totuși, în mine, cele două stări coexistă.”

*

În biserică, ochii preotului ațintiți asupra ei o fac să intre în pământ de rușine. Este ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi imaginat despre sine. Când i se pune pe cap coroana regească și gustă din vinul și pâinea sfințite, aproape că îi vine să urle. Nu așa își închipuise momentul; nu așa trebuia să se întâmple totul. Își împietrise zâmbetul pe chip, pentru ca musafirii amuzați și *paparazzi* angajați să poată nota momentul ca fiind unul de fericire conjugală mucalită și destinsă.

Nunta

Dezinteresate, secundele trec; petrec în pași vienezii perfect egali, fără să atingă pământul. Un continuu dans: hopa sus, țop-țop. Nuntaaaa.

Friptura trece din farfurie în farfurie; găturile gălgâie băuturi de tot felul; de la ape plate cu lămâie, până la bere, vin, șpriț și tării. Cineva a adus o harbuzoaică, pe care o împarte generos cu ceilalți comeseni, care acum o mănăcă pofticioși.

Toate doamnele cu ștrasuri și paiete, toți domnii îmbrăcați elegant la costum molfăie cu mare poftă, ca în anul foamei.

Nunta e frumoasă; doar mirii ăștia par cam ciudați. Mai ales, mireasa. Soacra mare stă pe scaun, șocată, de la începutul nunții, neînțelegând convenția.

Ajunge la baie. În oglinda care nu minte niciodată își aruncă privirile triste, întrebătoare, despre sine și despre moment și despre viitor.

“Ce se va întâmpla după ce nunta se va sfârși? Unde va fugi? Cum va putea să îi spună?”

În oglindă, are surpriza ca mustața să fie mai mică decât și-o amintea. Și mai subțire. Mai dadaistă. Genele i-au redevenit lungi.

*

Frică

Elenei îi era frică să nu se descopere cine era, de fapt. Cât de rea putea să fie atunci când era de o sinceritate brutală, nu aș putea să va spun; dar e adevărat că nimic nu o speria mai tare în afara faptului de a se afla cine era ea cu adevărat.

Femeile se ascund; disimulează, creează, obțin, cochetează și toate aceste arme le ajută să fugă de sine. Viața e o suma de nimicuri; de lucruri care se așteaptă unele pe altele; să te îmbolnăvești; să te decalcifiezi, să te înrudești și întrunești cu viitorul.

*

„Îmi plac bărbații care folosesc parfum”, se gândește privindu-se în oglinda de la baie. „Îmi spun că au chef să facă sex; îmi spun că se iubesc, îmi spun că mă iubesc într-un dialog feromonal interzis. „

*

Masă

Solnițele sunt pline ochi. Oricum desuete obiecte ale secolului în care trăim, sunt un fel de cupe întoarse de sutien. Doi munțișori de sare tronează acolo – efort de extracție masivă. Mai e un buchet de flori voluminos. O lumină de verdeață roșie și albă.

Fața de masă din satin caramel acoperă un napron alb, de bumbac în timp ce fiecare tacâm conține o farfurie lată și plată peste care e pusă altă farfurie plată peste care se așază o farfurie adâncă, peste care se este o farfurie plată de dimensiune medie, în care jubilează aperitivele. La stânga acestei grămezi de porțelan tronează trei rânduri de cuțite, iar în dreapta trei rânduri de furculițe. În față, o linguriță mică, pentru tortul de dimineață și trei tipuri de pahare: de vin, de apă, de tărie.

În epicentrul mesei, un coș frumos cu fructe împodobește această cochetă natură moartă.

*

În seara aceasta, Elena se simte privită într-un anume fel iscoditor. De un musafir nepoftit care nu îi dă pace și tot scormonește cu privirea înăuntrul ei.

Are impresia că trăiește în planuri paralele că nu e posibil să i se întâmple tocmai ei așa ceva.

Și cu toate astea, acum singurul lucru cu adevărat important este să treacă peste cel mai dificil moment din viața ei.

Ochii aceia care o pândesc de undeva pe ringul de dans, din întunericul sălii erau niște energii-elegii direcționate către spate, ochi, umeri. Se gândi că ar putea fi Orion, fostul ei iubit.

“Sigur el e; sigur îmi joacă această festă din răzbunare. Nu avea cum să îmi crească natural o mustață care să nu se mai poată dezlipi; el e.”

Orion este regizor de teatru și activează în principal la Teatru Mijlociu unde montează piesele lui Ștefan B.. Din când în când îi mai dădea un telefon să vadă, dacă nu cumva se poate relua relația lor, dacă ea nu se răzgândise în privința despărțirii și nu avea să redevină iubita lui. Ei bine, nu. Ea nu o să dea voie ca mai mult de un influx energetic yin să între în semisfera yang-ului ei pentru a-l tulbura definitiv.

Și acum stătea pe wc-ul infect, din toaleta bărbatească, gândindu-se în noaptea nunții ei, la nimeni altul decât la Orion.

*

Primul vals

Reflectorul îi inflamează privirea. Sub lumina lui, zâmbește mecanic și începe să valseze, nefiind sigură dacă trebuie să conducă sau să fie condusă. Așa că închide ochii. Mișu o privește uimit, cum i se înmoaie în brațe și i se dăruiește într-un fel în care nu o făcuse niciodată. O strânge la piept și începe să o învârtă într-o farandolă straussiană nesfârșită.

Ce conglomerat de senzații i se înfășoară în jurul capului ca un turban vrăjitoresc.

După un minut, Elena se oprește brusc și deschide ochii. Îngrijorat, Mișu se apleacă și o întrebă ce s-a întâmplat. Ea îl privește adânc în ochi strigând după ajutor și deschizând gura o vomă uriașă îi părăsește corpul. Tot ringul se umple de o fiere grețoasă, galben-verzuie. Invitații siderați se opresc din aplaudat; cu mâinile în aer, cu buzele întredeschise și ochii holbați arata ca niște vulturi împăiați prea devreme de un vânător hapsân.

*

Liniște de miere

În mijlocul nopții, corabia se adăpostește la malul turbării. Acolo unde se cuibărește, aproape de el, nu mai bate nici un vânt. E seară și miresmele de sezon îi inflamează simțurile.

Cuvintele se scriu adonic și narcisic singure pe taste.

Cuibărită în liniștea valurilor, Elena se gândește la ziua precedentă. Nu își poate da seama dacă totul se petrecuse în imaginația ei păgână. Totul fusese atât de substanțial și real, încât o punea serios pe gânduri. Dacă ar putea lua legătura cu Manu, ar scăpa de această îndoială, dar așa, închisă în această cabină, se tot perpelește legănat privind pe geam.

2011